

De Ster

DE DELFTSE POORT TE DELFT

November 1955

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

55e JAARGANG

Nr 11

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,

President der Nederl. Zending.

Assistente:

JOH. E. WESTERDUIN

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
De Stichting van Nauvoo	323
Vereisten voor een Leider in de Kerk	328
Moeten ouders hun kinderen onderwijzen?	329
De misdaad der Vaderen	332
De Weg tot het Eeuwige Leven	333
Onze Zonnehoek, verzorgd door J. Westerduin	334
De kerk der Mormonen wordt in Neder- land erkend	339
De Harten der Kinderen en der Vaderen Eldred G. Smith	340
Onze Houding tegenover Anders- denkenden J. van den Berg	334
Levensvreugd, Zuster van Vliet	346
Muziek in onze Zending, verzorgd door Elder A. L. Lyon	348
Gebeurtenissen in de Zending	349
En plotseling is het Herfst, Richard L. Evans	352

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

UIT DE GESCHIEDENIS VAN DE KERK

DE STICHTING VAN NAUVOO

In Januari 1839 werden de dreigingen en de aanvallen van de vervolgers zo groot, dat vele Heiligen, die te Far West woonden gedwongen werden uit Missouri te vluchten. In November 1838 werden de leden van de Kerk, die te Adam-Ondi-Ahman reeds uit hun huizen gedreven. Generaal Clark met zijn beledigende toespoken vertelde de mensen te Far West, dat zij er niet over moesten denken om nog een paar maanden te blijven. Als zij het zouden proberen om hun gewassen te planten zou hij geen genade kennen, het zou dan hun lot worden om onder zijn handen verdelgd te worden.

De uittocht werd zo spoedig als de toestanden het maar toelieten voltrokken. Zelfs door het onbarmhartige weer van een strenge winter kwamen de eerste groepen zover als Quincy, Illinois op hun tocht oostwaarts. Hier werden zij vriendelijk door de bewoners van deze plaats ontvangen. Waar moesten de Heiligen nu gaan

wonen? Dit was een groot probleem, juist nu, waar de profeet nog steeds in de gevangenis vastgehouden werd en hen slechts weinig hulp kon geven. Hij raadde hen aan om een vriendschappelijk gebied ergens tussen Far West en Kirtland te vinden waar de Heiligen in vrede zouden kunnen wonen. Naar alle waarschijnlijkheid waren vele van de vluchtelingen uit Missouri van plan om zich naar de oude nederzettingen der Heiligen in Ohio door te slaan maar de vriendelijke behandeling en de raadgevingen, die zij van de mensen in het Westen van Illinois ontvingen, deed hen in Quincy blijven. Zij konden haast niets anders doen! Een vriendelijk woord en een tot hulp uitgestrekte hand waren van harte welkom. In Quincy verleende een organisatie met de naam van „Democratische Vereniging” vele vriendendiensten aan de verbannen en heeft hen zeer veel in hun nood geholpen. Verscheidene vergaderingen werden door

deze vereniging gehouden en ook andere burgers van Quincy werden hiertoe uitgenodigd gedurende Februari en Maart van 1839. Men had medeleven met de „Mormonen” en verkeerd ingelichte burgers werd elk vooroordeel ontnomen.

Op een van deze vergaderingen waren ook enkele Mormoonse afgevaardigden aanwezig o.a. Sidney Rigdon. Zij vertelden van hun ondervindingen in Missouri en ontvingen veel medeleven. Door deze organisatie werd de Heiligen hulp in de vorm van voedsel en kleding verstrekt en ook zorgde zij voor werk. De vereniging liet haar mishagen over de behandeling van de verbanne- nen in Missouri duidelijk blijken: De „Heiligen” werden erg vriendelijk door Gouverneur Thomas Carlin en de senator der Verenigde Staten, Richard M. Young, zowel als andere hogere ambtenaren in West-Illinois ontvangen.

In een artikel in de „Quincy Argus” uitte Elder John Taylor de dank van het Mormoonse volk en zeide dat zij zich tenzeerste verplicht voelden tegenover de burgers van Quincy, maar hij waarschuwde hen om op hun hoede te zijn voor degenen, die valselijk zouden beweren Mormonen te zijn, of die wegens een of andere geldige reden van de Kerk afgesneden waren.

Terwijl deze gastvrijheid zonder twijfel in alle oprechtheid door de bewoners van Quincy verleend werd was er toch meer of minder een beetje zelfzucht met hun handelen verbonden. Uit de gebeur-

tenissen blijkt heel duidelijk dat zij graag politieke en zakelijke voordelen wilden trekken van de vriendelijke ontvangst, die zij deze wanhopige vluchtelingen verleend hadden, toen zij rust en vrede in hun staat zochten. De uittocht uit Missouri vond juist enige tijd voor een van de hevigste verkiezingen voor een nieuwe president plaats. Wanneer men over een periode van zes maanden in de staat Illinois zijn domicilie had gehad verleende deze staat het kiesrecht. De politici aan beide zijden lieten geen kans voorbij gaan om de stemmen van de „Mormonen” te verkrijgen en de Mormonen, die op dat ogenblik zich te veel bezig hielden met het bouwen van gemeenten waar zij in vrede leven konden, faalden er in om hun belangrijkheid in te zien, de situatie was geheel onduidelijk voor hen. Als zij zich bij één partij aan zouden sluiten, zou deze ongetwijfeld de overwinning behalen en zou natuurlijk hatelijke gevoelens van de andere partij veroorzaken. In de loop der tijd bleek het, dat deze veronderstelling juist was.

Terwijl de Heiligen zich te Quincy verzamelden werden er comité's aangesteld om passende grond voor vaste nederzettingen te vinden. Gedurende Februari 1839 werd er een vergadering gehouden om over een voorstel te besluiten om twintigduizend are land te kopen tegen de prijs van twee dollar per are, tussen Des Moines en de Missouri rivier. Zo nu en dan werden andere stukken grond in beschouwing genomen maar er werd geen zekere beslis-

sing gemaakt totdat Joseph Smith uit de gevangenis te Liberty ontslagen werd.

Gedurende zijn vlucht uit Missouri worstelde Elder Israel Barlow zich door naar het Noord-Oosten en kwam in een uitgeputte toestand aan de mond van de Des Moines Rivier aan. Hier werd ook hij vriendelijk ontvangen en hij vertelde van de moeilijkheden der Heiligen. Hij maakte kennis met een zekere Dr. Isaac Galland, die aanzienlijke stukken grond in Iowa en Illinois bezat. De heer Galland woonde in het plaatsje Commerce, in Hancock County, Illinois dat ongeveer vijftig mijlen noordwaarts van Quincy aan de Mississippi lag. In een schrijven aan David W. Rogers stelde de heer Galland voor, dat de Heiligen zich in de staat Iowa zouden moeten gaan vestigen; hij dacht dat zij daar onder de bescherming van de Verenigde Staten veiliger zouden zijn tegen de aanvallen van het gepeupel dan in een staat van de Unie waar „moord, roof en diefstal als bewonderenswaardige karaktertrekken aanschouwd werden, en waar de grootste boeven soms de hoogste ambten bekleden”. Hij schreef ook een brief aan de gouverneur van Iowa Robert Lucas, die de Mormonen in Ohio gekend had, en prees hen als goede burgers. Toen de Profeet Joseph Smith echter aankwam, kocht hij een stuk land van honderd en vijftig are tegen een prijs van vijfduizend dollars van een zekere Hugh White en nog een stuk grond van Dr. Isaac Galland

tegen de prijs van negenduizend dollars.

Dit land was in de buurt van het plaatsje Commerce en werd op verschillende termijnen afbetaald. Hier vergaderden de wanhopige Mormonen zich en ook in het kleine plaatsje Montrose aan de andere kant van de rivier in Iowa. Op Vrijdag 10 April ging Joseph Smith in het blokhuis aan de oever van de Mississippi op het land, dat vroeger mijnheer White toebehoorde wonen. Dit was ongeveer 1 mijl ten Zuiden van Commerce. Het eerste huis, dat hier door een Heilige der Laatste Dagen gebouwd werd was het eigendom van Theodorus Turley en werd in Juni 1839 voltooid. Toen het land van de heren Galland en White gekocht werd bestond Commerce uit een stenen huis, twee houten huizen en enige blokhutten. Tussen Commerce en het land van David Hibbard aan de zuidkant van de rivier stonden vier huizen en drie hiervan waren ook blokhutten en in een van deze blokhutten trok de Profeet. Deze plaats was inderdaad een wildernis, het land was met bomen en struiken bedekt en aan de rivierkant was het zo drassig, dat het onmogelijk was om er met paard en dagen doorheen te komen en het was erg moeilijk om zich er lopende doorheen te worstelen. Niettegenstaande de slechte omstandigheden was de Profeet Joseph Smith er van overtuigd, dat als het land gedraineerd zou worden en met de hulp des Heeren het een goede woonplaats voor de Heiligen zou kunnen zijn en hij

besloot om te gaan bouwen. Er was zekerlijk inspiratie in dit besluit, want dit was een uitstekende plaats om een stad te bouwen nadat de moeilijkheden van het drassige land overwonnen zouden zijn. De Mississippi vormde er een halve boog omheen en omgaf de stad aan drie kanten met water. Van de oever klom het land langzamerhand op tot dat zich de prairies uitstrekten. Nauwelijks had men een mooier plaats voor een stad kunnen vinden. Al spoedig werd de naam Commerce tot „Nauvoo” veranderd. Deze naam is van Hebreeuwse afkomst en betekent „een mooi gelegen plaats”, zei de profeet „en het draagt in zich de gedachte van rust, het is zeker een goede beschrijving voor dit prachtig oord”.

Ook werden andere landerijen door de Heiligen gekocht en op zekere termijnen afbetaald. Andere landerijen, die aan die van de heren White en Galland grensden werden van de eigenaars gekocht. De eigenaars waren o.a. David Hibbard, Daniel H. Wells, Hiram Kimball, Horace R. Hotchkiss. Dit land werd later een onderdeel van de stad Nauvoo. Aan de andere kant van de rivier in Iowa werd ook land aangekocht. Het kleine stadje Nashville, in Lee County met de twintigduizend are grond, die daartoe behoorden en ander land tegenover Nauvoo werd gekocht.

Hier lichtte de Profeet de Heiligen in een stad met name Zarahemla te bouwen. Vele leden van de Kerk waren hier tezamen ge-

komen, toen zij uit Missouri verdreven werden en het leek een zeer geschikte plaats voor een vaste nederzetting.

Ter gelegenheid van een Algemene Conferentie te Commerce gedurende 5, 6 en 7 October 1839 werden twee ringen van Sion georganiseerd. Een te Commerce met William Marks als president en een in Iowa met John Smith als president. Later werden er andere ringen te Quincy, Lima, Columbus en Geneva, Illinois opgericht, maar zij waren niet van lange duur. Men scheen van plan te zijn om de Heiligen overal verstrooid te laten gaan wonen maar dit plan werd door een openbaring veranderd. Deze openbaring werd verstrekt gedurende Januari, 1841 en beval de Heiligen in Hancock County, Illinois en in Lee County, Iowa te verzamelen en daar nederzettingen te gaan oprichten. Zoals de president schreef was dit „de wens des Hemels”. Langzamerhand begonnen de Heiligen zich in Nauvoo te verzamelen en deze stad groeide er geweldig door. Ongeveer een jaar na de koop had Nauvoo een bevolking van over drieduizend zielen en zes jaren later bij de grote uittocht naar het Westen een bevolking van bijna twintigduizend zielen.

De ring te Zarahemla werd later opgeheven maar John Smith bleef er om over de Heiligen in Iowa te presideren.

Wegens de ongezonde toestanden waren vele Heiligen ziek toen zij in Commerce aankwamen en zich er gingen vestigen. Velen

werden door malaria befallen en waren de dood nabij. Sommige vluchtelingen woonden in tenten en huifkarren, men had nog geen tijd gehad en er was ook geen geld om huizen, zelfs blokhutten te bouwen. Op de morgen van de 22e Juli 1839 stond de Profeet van zijn eigen ziekbed op en vol met de geest des Heeren ging hij langs de oever van de rivier en zegende en genas de zieken. Tussen deze zieken bevonden zich Henry G. Sherwood en Benjamin Brown, die stervende waren. Daarna ging de profeet over de rivier en daar genas hij Brigham Young en andere broederen van de Raad der Twaalven en liet hen volgen om hem in zijn bedieningen te helpen. Het geen in Iowa gebeurde werd later door Elder Wilford Woodruff op deze wijze verteld:

„Nadat alle zieken langs de oever van de rivier, zover als het stenen huis, genezen waren riep de profeet Elder Kimball en enige anderen om hem op zijn tocht over de rivier te begeleiden en de zieken te Montrose te gaan bezoeken. Vele Heiligen woonden in de oude militaire barakken en tussen hen daar waren vele leden van de Raad der Twaalven. Toen wij daar aankwamen was het eerste huis, dat wij bezochten bewoond door Brigham Young, de president van de Raad der Twaalven, die ernstig ziek lag. Joseph genas hem en Brigham Young stond op en volgde hem op zijn bezoek aan de andere leden die in dezelfde toestand verkeerden. Zij bezochten Elder W. Woodruff en

ook Elder Orson Pratt en John Taylor, die allen in Montrose woonden.

Ook zijn stonden op en vergezelden de profeet. Het volgende huis behoorde aan Elijah Fordham, die elk ogenblik zijn laatste adem zou kunnen uitblazen. Toen het gezelschap de kamer binnentrad naderde de profeet van God de stervende man, hij nam zijn hand in de zijne en sprak met hem, maar Broeder Fordham was niet in staat om te spreken, zijn ogen leken wel glas en hij scheen in het geheel niet te bemerken wat er om hem heen gebeurde.

Joseph bleef zijn hand vasthouden en keek voor een zekere tijd met stilzwijgen in zijn ogen. Al spoedig werd een verandering van het gezicht Broeder Fordham tot allen, die in de kamer waren, merkbaar. Hij kon weer zien en toen de profeet vroeg of hij hem kende antwoordde hij fluisterend: „Ja.” Joseph vroeg hem of hij geloofde, dat hij genezen kon worden en broeder Fordham antwoordde: „Ik ben bang, dat het nu te laat is, ik ben te ver weg, als je vroeger gekomen was, zou het wel goed geweest zijn!”

Toen vroeg Joseph hem weer of hij geloof in de Heere Jezus Christus had en broeder Fordham antwoordde met zwakke stem: „Ja!” Joseph stond rechtop en in stilte bleef hij zijn hand vasthouden en toen sprak hij met een zeer forse stem: „Broeder Fordham in de Naam van Jezus Christus beveel ik U om van dit ziekbed op te staan en gezond te zijn.” Zijn stem klonk goddelijk, er was niets

menselijks in te bekennen. Het scheen alsof het huis in zijn grondvesten beefde. Broeder Fordham stond van zijn ziekbed op en was genezen. Zijn voeten waren met omslagen omwonden en hij verwijderde die, trok zijn kleren aan, at een weinig brood en melk en volgde de profeet naar buiten.

Op deze wijze gingen de profeet en de broederen van het ene huis naar het andere waar zij de zieken genazen en velen haast uit het graf opriepen. Bij deze gelegenheid kwam een man, die geen lid van de Kerk was, naar de profeet toe en smeekte hem om zijn twee kinderen, die ernstig ziek waren te genezen. De profeet kon op dat ogenblik niet gaan maar hij beloofde om iemand

in zijn plaats te sturen. Hij nam een zijden zakdoek uit zijn zak en gaf het aan Elder Wilford Woodruff en verzocht hem om met de man mee te gaan en zijn kinderen te genezen. Hij vertelde Elder Woodruff de gezichten van de kinderen met die zakdoek af te vegen en dat zij daarna genezen zouden zijn. — Toen hij dit deed waren de kinderen genezen. „Zolang als je deze zakdoek bewaart,” zei Joseph tot Broeder Woodruff, toen hij wegging, „zal er altijd een band tussen U en mij blijven bestaan!”

Door het harde werk en de vele opofferingen der Heiligen werd Nauvoo een van de mooiste steden van haar tijd.

Vereisten voor een Leider in de Kerk

1. Hij moet geloof in zijn werk hebben!
2. Hij moet liefde voor zijn werk hebben!
3. Hij moet begrip voor zijn werk hebben!
4. Hij moet een onvermoeibare vlijt hebben!
5. Hij moet zich zelf weg kunnen cijferen en anderen belangrijke posities laten bekleden!
6. Hij moet een volgzaam mens zijn!
7. Hij moet oprecht zijn en in staat om door een goed voorbeeld leiding te geven!
8. Hij moet een nederig en gebedsvol mens zijn!

Dr. John A. Widtsoe.

MOETEN OUDERS hun kinderen onderwijzen?

„Ik laat mijn kinderen volkomen vrij. Ik stuur ze nu naar geen kerk! Als zij oud genoeg zijn, dan kunnen zij voor zichzelf kiezen!” Hoeveel keren heeft U al iets dergelijks gehoord? Tussen moderne ouders schijnt dit een zeer geliefde uitdrukking te zijn. Velen zijn niet gewillig hun kinderen in hun geloof op te voeden. Deze ouders zijn zeker niet gewaar, dat kinderen, die zonder religieuze training opgroeien als zij groter worden geheel zonder enige godsdienst zullen leven.

Dan zijn er andere ouders, die heel zeker zijn, dat de kinderen in het geloof onderwezen moeten worden, maar zij laten dit aan de kerk over. Waarschijnlijk hebben zij er nooit over nagedacht dat van de 168 uren in de week slechts $2\frac{1}{2}$ in de kerk aan religieuze training besteed worden. Vele kinderen brengen meer uren in een bioscoop of andere oorden van vermaak door dan in de kerk. Zelfs om de grondbeginselen van het rekenen te onderwijzen wordt meer tijd besteed. Zetten wij de belangrijkste dingen van het Leven wel voorop?

De meeste ouders willen graag, dat hun kinderen met een kennis van het Evangelie opgroeien, met een vaste overtuiging van de waarachtigheid daarvan en dat hun levenshouding goede werken ten gevolge zal hebben. Ouders,

die dit graag willen moeten zeker verantwoordelijk voor de opvoeding van hun kinderen willen zijn.

Het eerste en belangrijkste onderwijs van het leven wordt thuis ontvangen. Geloof moet het fundament van die opvoeding zijn, want dit is de kracht die ons het meeste ondersteunt als wij de moeilijkheden des levens moeten trotseren. Het helpt ons om gevaren, teleurstellingen en zorgen in het oog te zien. Geloof helpt ons op God te vertrouwen. Dit geloof moet vroeg in het leven verkregen worden en door het hele leven heen gebruikt worden. Het is de grootste invloed en de grootste zegening in het huis van Heiligen der Laatste Dagen. De ouders, die eerbied voor en geloof in God aan hun kinderen kunnen geven hebben reeds een fundament voor een goed en gelukkig leven gelegd. Als wij onze Hemelse Vader voor ons dagelijks voedsel danken en ons familiegebed elke morgen en avond naar Hem opzenden, dan hebben wij geestelijke vreugde en dankbaarheid in ons huisgezin. Mensen, die tezamen bidden zullen tezamen blijven! In het gezin van Heiligen der Laatste Dagen worden de kinderen eerlijkheid en betrouwbaarheid door een goed voorbeeld geleerd. Ouders zijn er verantwoordelijk voor, dat hun

kinderen de beginselen van rechtvaardigheid, eerbied en verantwoordelijkheid onderwezen worden. Hoe leren wij onze kinderen rechtvaardig te zijn? Om zelf rechtvaardig te leven! Eerbied? Door gebed en het nastreven van de beginselen en de leringen van de Kerk! Verantwoordelijkheid? Door elk lid van de familie enige verantwoordelijkheden te geven! Het werk in een huis moet aan alle leden van het gezin verdeeld worden opdat allen een weinig van hun vrije tijd met elkaar kunnen doorbrengen. Tenzij wij wijze en bekwame ouders zijn en door ons goede voorbeeld de verschillende beginselen onderwijzen zullen wij zeker tekort schieten. Op de moeders valt het grootste deel van deze verantwoordelijkheid en als een moeder sterft, dan geeft het niet of zij elke dag de grond geschrobd heeft maar het geeft wel, of zij haar kinderen de beginselen van het Evangelie onderwezen heeft met inbegrip van het Woord van Wijsheid, of zij elke dag familie-gebed heeft gehad en of de kinderen wel of niet een sterk getuigenis van het Evangelie hebben.

In de voorbijgegane jaren stonden vele ouders er op dat hun woord wet was, er viel niet over te twisten. Wegens de strengheid van deze houding stoot zij eerder af, dan dat zij aantrekt. Maar helaas is vandaag heel vaak het tegenovergestelde het geval, daar vele ouders t \grave{e} laks in hun opvoeding zijn.

„Leer de jongen naar de eis zijns weegs!” (Spreuken 22 : 6).

Het gezinsleven vormt ten grootste dele het karakter van een kind. Een goed karakter is een vereiste voor een gelukkig leven. Kinderen leren het beste door een liefdevol voorbeeld van degenen waarvan zij houden. Natuurlijk vraagt een goede opvoeding zekere regels.

De vader van een zekere familie bekleedde een zeer hoge positie en werd door alle burens en zakenrelaties ten zeerste geëerd. Hij was op zijn manier een beetje ouderwets met de opvoeding van zijn kinderen want zijn woord was wet. Wanneer hij iets zei, dan verwachtte hij, dat dit prompt uitgevoerd zou worden. Hij stond erop, dat de kinderen alle vergaderingen van de kerk bij zouden wonen. Ook met zichzelf was hij erg streng in dit opzicht maar het inconsequente van dit geval was, dat zijn vrouw altijd thuis bleef. Dat had tengevolge, dat de kinderen, die gedwongen werden en hun moeder het tegenovergestelde zagen doen, van de kerk afvielen zodra zij onafhankelijk geworden waren. Om een goed voorbeeld voor de kinderen te zijn is er niet slechts één ouder nodig maar beiden.

De opvoeding van een kind begint als dit nog in de wieg ligt. De kleinste baby kan de sfeer in een gezin voelen. Welk een vreugde is het om een klein kind het eerste gebedje te leren of met de gehele familie te knielen als een van de ouders of een van de kinderen voor allen bidt. Het belangrijke om de kinderen zichzelf te laten uitdrukken en hun eigen

geloof uitoefenen als zij een zegen voor de gehele familie vragen. Geloof en gebed gaan hand in hand. Geloof is de sleutel tot de kracht des levens zonder geloof is het leven waardeloos.

President J. Rueben Clark zeide eens: „Wij moeten onze huizen in orde brengen en onze kinderen de paden der gerechtigheid onderwijzen; zij moeten de geboden des Heren kennen en wij zullen niet vlekkeloos staan als wij enige poging achterwege laten om hen met woord en daad voor te gaan. Alleen door een goed voorbeeld kunnen zaligheid en verhoging verkregen worden; onze zorgen zullen groot zijn, als wij in onze roeping falen onze kinderen gerechtigheid te leren. Op het ogenblik zijn wij zo ver gevorderd dat wij de zonde door de vingers zien inplaats van de zondaar te vergeven, en dit is een groot verschil! Het schijnt alsof wij onze kinderen met vlijeren willen omkopen om goed te zijn. Wij aarzelen om onze kinderen te zeggen: „Je moet dit niet doen, en je moet dat niet doen!” Wij aarzelen omdat wij bang zijn om onze jonge mensen te beledigen. De Heere heeft het van Adams dagen tot nu toe erg duidelijk gemaakt want hij heeft duidelijk gezegd: „Gij zult niet . . .” Adam viel omdat hij een van deze „Gij zult niet . . .” overtreden had. Mozes gaf van de berg Sinai een hele reeks van deze geboden waarvan slechts één niet met „Gij zult niet . . .” begint.

Geliefde Broeders en Zusters, onze jonge mensen verwachten

van ons, dat wij hen zullen zeggen wat zij wel en wat zij niet moeten doen en dat wij het hen op een manier zullen zeggen waarin zij niet in twijfel gelaten worden. Probeert U het eens op een tactvolle manier en de resultaten zullen U verbazen. Onze jonge mensen zijn hongerig naar het Evangelie en laten wij hen voeden opdat zij niet verhongeren.”

(Conferentie-verslag Oct. 1941). Rechercheurs vertellen ons, dat de meeste misdadigers uit verwaarloosde gezinnen voortkomen. Economen vertellen ons, dat de opvoeding, die in de verschillende gezinnen ontvangen wordt verantwoordelijk is voor de voorspoed en welvaart van een natie. Artsen vertellen ons, dat de gezondheid en een gelukkig leven ervan afhankelijk zijn.

Voor de leden van de Kerk is het gezin van uiterst grote betekenis en niets gaat een gelukkig gezinsleven te boven want het is de basis voor vreugde hier op aarde en niet alleen dat, maar ook voor onze verhoogde heerlijkheid in het hiernamaals. Het is tenslotte een religieuze instelling want het komt uit een religieuze ceremonie voort. Het is de vervulling van een goddelijk gebod.

De Heer verwacht, dat wij onze kinderen het geopenbaarde woord onderwijzen om geloof en gehoorzaamheid diep in hun harten te planten. Wij mogen hun opvoeding niet geheel aan de kerk en de scholen overlaten. Zij zullen ons helpen maar wij, hun ouders, zijn hun leraars, hun voorbeelden en hun sterkte.

De Misdad der Vadersen....

Joseph Fielding Smith

Bij het behandelen van de Artikelen des Geloofs doet zich vaak een zekere vraag voor. Het Tweede Artikel van ons Geloof luidt: „Wij geloven, dat de mens voor zijn eigen zonden zal worden gestraft en niet voor Adams overtreding.“

Ogenschijnlijk lijkt dit tegenstrijdig met hetgeen wij in Exodus 20 : 5 lezen:

„... die de misdaad der vaders bezoekt aan de kinderen aan het derde en vierde geslacht dergenen, die Mij haten.“

Adams overtreding had ten gevolge, dat hij uit de tegenwoordigheid van God verdreven werd en een stofgelijke dood over de wereld bracht. Het grootste aantal der hedendaagse kerken handhaven, dat ieder kind met de „Erf-zonde“ bevekt ter wereld komt of met andere woorden dat het kind door de geboorte in de oorspronkelijke zonde deelt.

Het tweede Artikel van het Geloof verwerpt dit dwaze en foutieve beginsel.

Vele mensen zijn de mening toegedaan, dat als een mens zondigt, zijn kinderen voor zijn dwaasheden moeten lijden en tot een zekere mate verantwoordelijk moeten zijn tot in het derde en vierde geslacht. Dit gebod in Exodus betekent niets van dien aard. De Heer zal nooit een kind voor de overtreding van zijn

ouders straffen. God is gerecht en genadig. Het wereldlijke bezoek van de misdaad is zo te verstaan, dat wanneer een man in overtreding is, hij dan ook zijn kinderen leert te overtreden wanneer zij die leringen volgen. Het is heel natuurlijk voor een kind om het voorbeeld der ouders te volgen en hierdoor voor de overtreding van de ouders te lijden, die zij eigenlijk vrijwillig op zich genomen hebben.

Er is een groot aantal andere teksten in de Schriften, die duidelijk laten blijken dat God genadig en rechtvaardig is en dat de kinderen zeker niet voor de overtreding van hun ouders gestraft zullen worden.

Hier volgen enkele:

„De vaders zullen niet gedood worden voor de kinderen, en de kinderen zullen niet gedood worden voor de vaders; een ieder zal om zijn (eigen) zonden gedood worden. (Deut. 24 : 16).

„Doch de kinderen der doodslagers doodde hij niet; gelijk geschreven staat in het wetboek van Mozes waar de Heere gezegd heeft: De vaders zullen niet gedood worden voor de kinderen, en de kinderen zullen niet gedood worden voor de vaders; maar een ieder zal om zijn zonde gedood worden.“ (II Kon. 14 : 6; Verg. II Kron. 25 : 4).

„In die dagen zullen zij niet meer zeggen: De vaders hebben onrijpe druiven gegeten en de tanden der kinderen zijn prompt geworden. Maar een iegelijk zal om zijn eigen ongerechtigheid sterven, een ieder mens, die onrijpe druiven eet, zijn tanden zullen stomp worden.” (Jer. 31 : 29—30)
 „De ziel, die zondigt, die zal ster-

ven, de zoon zal niet dragen de ongerechtigheid des vaders, en de vader zal niet dragen de ongerechtigheden des vaders, en de vader zal niet dragen de ongerechtigheden des zoons; de gerechtigheid der rechtvaardigen zal op hem zijn en de goddeloosheid der goddelozen zal op hem zijn.” (Ezk. 18 : 20).

De weg tot het eeuwige leven

Joseph Fielding Smith

Aan het einde van een prediking van onze Heer en Heiland Jezus Christus geloofden velen in Hem, en er staat geschreven: „Jezus zeide dan tot de Joden, die in Hem geloofden: Als gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen. En zult de waarheid verstaan en de waarheid zal U vrij maken!” (Joh. 8 : 30—31).

De enige waarheid, die ons vrij kan maken is de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus. In feite behoort alle waarheid tot het Evangelie van Jezus Christus. Toen Jezus voor Pilatus gebracht werd en Pilatus Hem vragen stelde, vroeg hij Hem of Hij een Koning was. Toen antwoordde Jezus: „Gij zegt, dat Ik een Koning ben. Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik, der waarheid getuigenis zou geven. Een iegelijk, die uit waarheid is, hoort Mijne stem.” (Joh. 18 : 37).

Toen vroeg Pilatus Hem: „Wat is de waarheid?” Misschien had de Heer geen tijd om een antwoord te geven, misschien zweeg Hij om een andere reden, maar sinds die tijd zijn er vele boekdelen omtrent die vraag geschreven. Het enige ware antwoord werd door de Heere aan Joseph Smith gegeven.

„En waarheid is de kennis der dingen, zoals zij zijn, en zoals zij waren en zoals zij zullen worden.” (L. & V. 93 : 24).

Met andere woorden: waarheid is dat, wat blijft. Alle andere moet vergaan. Daar dit waar is, moeten wij naar de waarheid zoeken, de waarheid waarvan onze Heiland sprak en die ons vrij zou maken.

Niet alle waarheid heeft dezelfde waarde. Sommige waarheden zijn groter dan anderen. De grootste waarheid, of waarheden vinden wij in het Evangelie van Jezus Christus. Ten eerste vinden wij, dat Jezus

Christus de Zoon van God is en de Verlosser der wereld, die in deze wereld kwam om te sterven opdat alle mensen leven mochten. Deze waarheid zouden wij allen moeten kennen. Het is veel belangrijker te weten, dat Jezus Christus onze Verlosser is, dat Hij ons de beginselen des Eeuwigen Levens gegeven heeft, dan alle kennis van wereldse dingen. Het is veel belangrijker te weten, dat de doop ter vergeving der zonden is, en wat wanneer de doop door iemand met het juiste gezag bekleed voltrokken wordt vergeving van zonden zal geschieden en daarop de doop des Heiligen Geestes. Door de leiding van de Heilige Geest kunnen wij in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader terugkeren. De weg tot het Eeuwige Leven te kennen is zekerlijk veel belangrijker dan alle wereldse wetenschappen.

Z.H.V. UITSTAPJE

In Juli maakte onze Haagse Z.H.V. een uitstapje naar Ouwehands Dierenpark te Rhenen. Nadat de dames de ijsbeer uit zijn hol gelokt hadden moesten zij allen even in het zonnetje staan om met hem op een kiekje te komen. U hoeft niet te vragen of het een geslaagde dag was.

ONZE

ZONNEHOEK

*Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
Verzorgd door J. Westerduin*

Peter en de Pony

*

Het circus was er! De grote witte tenten stonden niet ver van Peters huis, maar hij kon er niet naar toe. Er was niemand om met hem mee te gaan. Zijn vader was op kantoor en moeder was bezig in de keuken.

Gisteren had Peter gezien hoe de mannen de grote tenten oprichtten. Zijn vader was na zijn werk met Peter er naar toe gegaan. Vader had toen gezegd: „Het spijt me, Peter, maar dit jaar kan ik niet met je er naar toe gaan. We zullen volgend jaar gaan als het circus terug komt!” Maar Peter wilde het circus dit jaar zien.

Peter zat met Teddy, zijn kleine hond, op de stoep voor het huis. Zij keken de vele mensen na, die op weg naar de grote tenten waren. „Teddy,” zei Peter, „ik zou graag naar het circus willen en jij zou ook mee kunnen.” Teddy zat vrolijk te kwispelstaarten en keek vol verlangen naar de grote tenten. Toen kwamen net enkele kinderen uit de straat langs, Jan en Marietje en de kleine Tom met zijn grote broer Fred. „Dag, Peter,” riepen zij opgewekt, „wij gaan naar het circus!” „Wij gaan naar de clowns en naar de paarden kijken,” vertelde Marietje. „En de olifanten,” riep Tom. „Ja, en de rose dame,

die boven op een paard danst,” riep Marietje weer. „Ik zou graag willen, dat ik en Teddy ook zouden kunnen gaan,” zei Peter verlangend. „Honden mogen daar niet binnen,” zei Fred de grote broer. „En toch zou ik graag willen gaan,” zei Peter tegen Teddy terwijl hij Jan en Marietje, Tom en zijn grote broer Fred naar het circus zag hollen. „Ik wou, dat ik een grote broer had, Teddy, dan zou hij ons misschien ook meer naar het circus nemen.” Teddy streelde met zijn vochtige snuitje Peters hand en toen wist Peter, dat Teddy ook graag naar het circus wilde. Peter bleef nog even de mensen nakijken, die naar het circus gingen. Toen werd hij er een beetje moe van en zei tegen Teddy: „Laat ons maar naar achteren in de tuin gaan. Ik denk, dat ik wat onkruid zal gaan wieden.” Toen rende Teddy achter Peter aan om het huis heen naar achteren waar Peter zijn tuintje had. Het was vlak bij het hek. Voor een tijdje wieden Peter het onkruid. De rijen met radijsjes en wortelen zagen er nu keurig uit. Teddy keek aandachtig toe wat Peter deed en Peter werkte zo hard omdat hij niet aan het circus wilde denken.

„Hoe groot denk je, dat mijn wortelen al zijn, Teddy? Denk je, dat ze groot genoeg zijn om te eten?” Peter trok een uit de grond, en ja, waarachtig ze waren groot genoeg. Hij legde ze netjes op de grond en toen, opeens, begon Teddy te blaffen en van achter het hek hoorde Peter een raar geluid. Peter keek op en zag aan de andere kant een mooie wit en bruin gevlekte pony. „Koest, Teddy, het is maar een pony!” „Hi-i-i-i-hi,” zei de pony terwijl hij zijn manen schudde.

Peter wilde een beetje beter kennis met de pony maken maar de pony had helemaal geen interesse in Peter. De pony zag de wortelen op de grond liggen en scheen er erg naar te verlangen. „Wil je graag een paar worteltjes?” vroeg Peter. Peter ging de wortelen halen en ging naar buiten om ze aan de pony te geven.

De pony vond ze heerlijk en Peter streelde zachtjes over zijn mooie vel. „Wat zou dat fijn zijn, om eens een ritje met jou te maken!” Peter klom op het hek en de pony bleef heel stil staan terwijl Peter zijn ene been zachtjes over zijn rug liet glijden. Toen zag Peter juist enige mooie rode bloemen in de tuin vlak bij het hek. Hij bukte en plukte ze gauw om ze aan de pony te geven. Hij deed ze netjes tussen zijn tuig en de pony was er erg blij mee. Deze pony was mooier dan enig ander, die Peter ooit had gezien. Toen hoorde hij opeens jammervol ge-

klaag. En daar zat Teddy heel zielig op de grond. Peter pakte hem op en zette hem voor zich op de pony. Toen kwam er van heel ver weg muziek en trompetgeschal. De pony zette zich schrap en hief zijn hoofd omhoog om te luisteren. Hij maakte een zacht geluid legde zijn oren naar voren en begon op eens te rennen. „Halt,” riep Peter. „laat ons er af!” Maar de pony bleef rennen. Peter hield zich stijf aan zijn maner vast zodat hij er niet af zou kunnen vallen. Teddy maakte zich helemaal plat tussen Peters armen. „Halt, schei er uit,” riep Peter maar aldoor maar de pony bleef heel hard rennen. De reis ging langs vele hekken en een paar straten door en dan dwars over de straat naar de grote tent van het circus. De pony ging nog harder dan van tevoren rennen en de muziek werd ook steeds harder. De pony rende zomaar door een opening in de tent binnen, daar stonden olifanten en een man met een rode jas. Al spoedig waren zij in het midden van de tent waar heel veel pony's stonden. Zij hadden alle prachtige rode tuigen. Eén voor één draafden de pony's door een deur naar een andere tent en de pony met Peter en Teddy erop en met mooi rode bloemen in zijn tuig draafde ook mee. „Houd hem!” riep de man met de rode jas. Maar voordat zij hun tegenhielden waren zij al in de andere tent. Peter was bang om op te kijken en hij hield zijn ogen stijf dicht. Toen de pony stil stond durfde hij even te kijken en toen zag hij, dat alle pony's netjes op een rij in een grote ring met zaagsel stonden. Vele rijen met mensen waren aan alle kanten. In het midden stond een clown met een lange neus en een zweep boven op een vat. Hij deed zijn mond wijd open toen hij Peter en Teddy zag toen de mensen begonnen te knappen en te lachen. „Je doet heel goed,” schreeuwde de clown tegen Peter. „zal je je goed vasthouden?” De muziek ging steeds harder spelen en Peter knikte maar en de clown ging terug naar het vat. De pony's gingen steeds harder en harder rennen en Peter kon zich haast niet meer vasthouden zijn armen en benen werden zo moe.

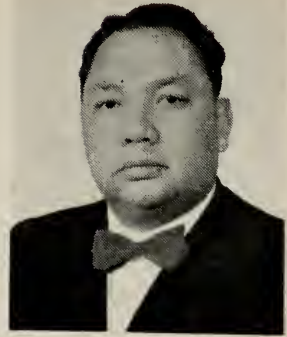
Toen ging de zweep van de clown weer „klap!” en alle pony's en de pony met Peter en Teddy liepen achterstevoren door het zaagsel en stonden stil met hun staarten naar het vat gekeerd. Toen kwam een groot wit paard de ring binnen en bovenop stond een mooie dame helemaal in het rose. Ze reed door de ring en kwam aan Peter en Teddy voorbij. Teddy begon een beetje te knorren. Toen ze de volgende keer voorbij kwam begon hij hard te blaffen en hij deed dit iedere keer als de rose dame langs kwam. Toen zwaaide de dame naar

Teddy en klapte in haar handen, hij begon zo hard te blaffen, dat hij van de rug van de pony afviel. De mensen lachten zo hard, ze begonnen te schreeuwen en heel hard te klappen. Eindelijk rende het witte paard met de dame de ring weer uit en alle andere pony's volgden in een lange rij. De laatste pony was die met Peter. Teddy rende achter hen aan, hij rende zo vlug als het maar kon met zijn korte pootjes. Achter hem aan kwam de clown en hij deed net alsof hij Teddy wilde pakken. Uit de grote tent kwamen zij weer in de iets kleinere waar de olifanten stonden. Toen zag Peter de man met de rode jas naar hem toekomen, de man, die hem eerst wilde pakken en Peter was een beetje bang. Maar de man lachte: „Jij hebt dat aardig gedaan, broer. Blijf maar en zie de hele voorstelling!“ De man gaf Peter een plaats vlak bij de deur waar hij het hele circus goed kon zien. Peter had Teddy op zijn schoot en zag hoe de olifanten hun kunstjes uitvoerden. Een zeehond balanceerde een bal op het puntje van zijn neus. Er was een zeildanser en mensen die hoog in de lucht aan trapezen zweefden. Toen het afgelopen was, holde Peter de deur uit voor alle andere mensen en Teddy liep hard achter hem aan. Toen Peter alles aan zijn moeder verteld had ging hij weer voor op de stoep zitten en hij zag alle mensen uit het circus komen op hun weg naar huis. Daar kwamen Jan en Marietje, Tom en zijn grote broer Fred. „Was dat even steengoed!“ zei Jan. „Hoe kom jij bij het circus?“ „Ik vond jouw stuk het mooiste,“ zei Marietje. „Hoe komt het, dat jij en Teddy bij het circus zijn?“ vroeg Fred de grote broer. „Jij en Teddy? Hoe hebben ze jullie binnen gelaten?“ Peter glimlachte maar, hij en Teddy wisten het wel.

De Kerk der Mormonen wordt in Nederland erkend.

*

Op 23 Augustus 1955 werd de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wettelijk als een Kerk erkend. Nu geniet onze zending dezelfde rechten en voorrechten als alle andere kerken in Nederland. Alhoewel verscheidene petitie's ingediend zijn, is dit de eerste keer, dat ons verzoek goedgekeurd werd.

Misschien zou het interessant voor U zijn om de gebeurtenissen, die aan deze belangrijke wettelijke erkenning vooraf gingen even te behandelen. Op 25 Augustus 1953 ontmoetten twee zusters — zendingen, Zuster Daryl van Dam en Zuster Maurine Sieverts, die toen in het zendingskantoor werkten een bekwame jonge advocaat en zijn echtgenote terwijl zij tractaatwerk in Den Haag verrichtten. Deze advocaat, de heer Johannes Patty, nodigde hen vele keren uit daar hij interesse had om de geschiedenis van het Mormonisme te leren kennen. Hij studeerde en onderzocht alles grondig en werd zeer met de leerstellingen der Kerk bekend alsmede haar doel en haar zendingsstelsel. Zijn bekwaamheid en zijn toegenegenheid hebben er veel toe bijgedragen, dat ons laatste verzoek erkenning vond.

Sedert hij door de zendingen in contact met de kerk gekomen was heeft hij vele keren onzelfzuchtig de zending zijn diensten aangeboden. Voor zijn vriendelijkheid en zijn diensten als advocaat en ook zijn warme vriendschap is de Kerk uiterst dankbaar. De heer Patty heeft vastberaden geweigerd enige geldelijke beloning voor zijn raad en rechtskundige diensten te aanvaarden.

Sedert het indienen van het verzoek aan Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden ongeveer zes maanden geleden heeft de heer Patty dit document in goede paden geleid en heeft vele verschillende stappen bij belangrijke instanties genomen. Hij heeft het originele ontwerp voor de uiteindelijke papieren bereid.

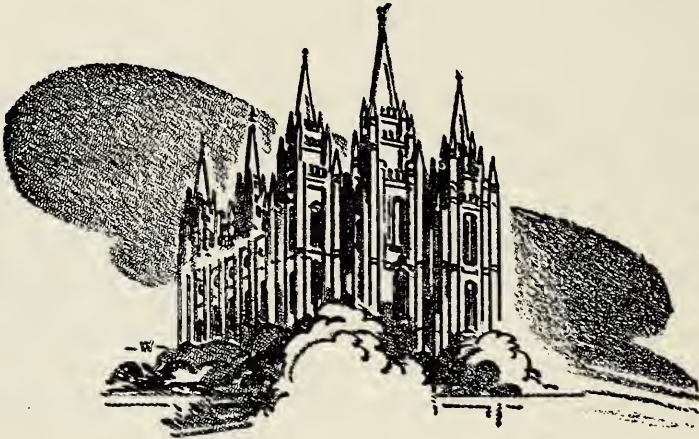
Wij zijn ook veel dank verschuldigd aan Elder Rinze Schippers van het Presidentschap van

Nederlandse Zending voor zijn onvermoeide werk om de verschillende voorbereidingen te verrichten en de vele inlichtingen te verstrekken, die het Ministerie van Justitie verlangde.

Mogen wij onze hartelijke dank betuigen tot allen, die deel genomen hebben om deze grote zegening tot de Kerk te brengen. Dit geeft ons wettelijke erkenning en nieuwe waardigheid voor de Kerk in Nederland, misschien

zelfs uitstel van militaire dienstplicht voor onze Nederlandse zendelingen, die hun gehele tijd aan dit werk besteden, verlichting van zekere belastingen, het recht om scholen op te richten en vele andere voorrechten.

Dit is een andere stap in de goede richting om des Heeren werk in de gehele wereld te vorderen en wij erkennen heel nederig de hand des Heeren bij het schenken van deze erkenning.

De Harten der Kinderen en der Vaderen

Eldred G. Smith

In het begin plaatste God Adam op de aarde en gaf hem heerschappij over de vissen en de vogelen, het vee en over de gehele aarde. Het zou voor alle hedendaagse mensen een zeer hoge positie zijn om heerschappij over de gehele aarde te hebben maar zelfs tot Adam, die deze

hoge positie bekleedde zeide de Heere: „Het is niet goed voor de mens om alleen te zijn!” en gaf hem de vrouw Eva als een gezellin en een hulp. Daarna gaf God hen het grote gebod: „Gaat henen en vermenigvuldigt U en vervult de gehele aarde.”

Wij weten niet hoelang zij in het

Hof van Eden geleefd hebben voordat zij van de vrucht van de Boom van de Kennis van het Goed en Kwaad namen en uit het Hof gedreven werden om hun sterfelijke bestaan te beginnen.

Hetgeen ik hiermede naar voren wil brengen is, dat God de Vader het eerste gezin stichtte. Het huwelijk is geen menselijke instelling, waar men licht over denken kan en wat zomaar terzijde gezet kan worden.

De dingen in ons leven, die wij van groot belang achten staan in verband met onze families. Liefde is daar het middelpunt en waar liefde heerst daar vinden wij geluk. Waarlijk het is niet goed voor de mens om alleen te zijn. De Heer heeft in zijn almachtige wijsheid een weg tot geluk voor ieder mens bereid en dit niet alleen voor dit aardse bestaan maar voor alle eeuwigheden. Wij ontvangen de grootste vreugde en geluk door onze families. Dit is zo in dit leven en zou het in het leven hierna niet het geval zijn? Het familieverband is zo belangrijk, dat de Heere het bekend gemaakt heeft, dat alle gezinnen op de aarde aan elkaar verzegeld moeten worden. Als het einde van het Duizendjarige Rijk gekomen zal zijn, dan zullen allen uit Adams nageslacht, die het Evangelie aanvaard hebben aan elkaar verzegeld zijn tot een grote familie. Dit zal door de kracht en macht van het Priesterschap gebeuren want deze macht is op aarde om hier te binden zodat het in de hemelen gebonden zal zijn. Ieder persoon, die het Evangelie voor het einde van het

Duizendjarige Rijk aanvaardt moet het voorrecht hebben om deze zegeningen en verzegelingen te ontvangen. God zou geen rechtvaardig God zijn als dit niet zo zou zijn. Deze zegeningen en verzegelingen worden verkregen door ten eerste: de doop; ten tweede: de verzegeling van de vrouw tot haar echtgenoot voor tijd en alle eeuwigheid en de kinderen tot hun ouders, wanneer zij buiten het verbond geboren zijn opdat ook zij dezelfde zegeningen kunnen genieten.

Zij, die zonder de wet henengingen mogen deze verordeningen door plaatsvervangend werk ontvangen. Hier ligt onze grote verantwoordelijkheid! Eerst moeten wij het Evangelie tot de levenden prediken en dan moeten wij de namen en data van de afgestorvenen verzamelen opdat het belangrijke verordeningswerk voor hun verricht kan worden. Over dit onderwerp spreekt de Profeet Joseph Smith in de afdeling 128 van de Leer en Verbonden als volgt:

„En nu mijn zeer geliefde broeders en zusters, laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen zijn met betrekking tot de doden en levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd, omdat ze tot onze zaligheid behoren. Want hun zaligheid is nodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid, zoals Paulus aangaande de vaderen zegt, dat zij zonder ons niet tot volmaking kunnen komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen. En nu zal ik met betrek-

king tot de doop voor de doden nog een aanhaling van Paulus geven, I Corinthiers 15 : 29:

Anders wat zullen zij doen, die voor de doden gedoopt worden, indien de doden ganselijk niet worden opgewekt? Waarom worden zij voor de doden ook gedoopt? — En verder zal ik u in verband met deze aanhaling een aanhaling geven van één der profeten, die zijn oog had gericht op de herstelling van het Priesterschap, op heerlijkheden, die in de laatste dagen zouden worden openbaard, en in het bijzonder op de heerlijkste van alle onderwerpen, die tot het Evangelie behoren, namelijk de doop voor de doden; want Maleachi zegt in de verzen vijf en zes van het laatste hoofdstuk: Ziet ik zal de profet Elia zenden, eer dat die grote en vreselijke dag des Heeren komen zal en hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome en de aarde met een ban sla. — Ik had hiervan een duidelijker vertaling kunnen geven maar zoals het er staat is het voldoende duidelijk om aan mijn doel te beantwoorden. In dit geval is het voldoende om te weten, dat de aarde met een vloek zal worden geslagen, tenzij er gebaseerd op een of ander leerstuk een verbindende schakel van de een of de andere aard tussen de vaders en de kinderen bestaat — en ziet, wat is dit leerstuk? Het is de doop voor de doden. Want wij kunnen zonder hen niet tot volmaking komen; evenmin kunnen zij zonder ons tot

volmaking komen. (L. & V. 128 : 15—18).

Dit is niet alleen van toepassing op ons, leden van de Kerk vandaag, een klein handje van Gods kinderen — maar dit werk moet voor alle onze voorouders gedaan worden voordat wij van onze zaligheid verzekerd kunnen zijn. Dit is een geweldige taak! Volgens het aantal waarvoor de doop voor de doden in onze Tempels verricht wordt plus de levende dopelingen zou het naar men schat over vierduizend jaren duren om de tweebillioenvierhonderdduizend mensen, die nu op de aard eleven te dopen. Dit is zonder de overledenen. Zijn er niet net zoveel rechtvaardige overledenen als er levenden zijn vandaag? Als dit zo is, hoe krijgen wij dan ooit het grote werk gedaan? Dit is een grote taak, die volbracht moet worden! Alle kinderen van God, die het Evangelie aangenomen hebben moeten in de éne grote familie gelast worden. Voor deze reden zijn vele uitgezochte geesten naar alle delen van de wereld uitgezonden. Deze uitgezochte geesten aanvaarden het Evangelie wanneer het hen gebracht wordt en zodoende vormen zij een kern voor hun gehele familie. Zij gaan naar de Tempel en doen daar hun eigen werk en dat voor hun afgestorven familieleden. Bekeerlingen tot de Kerk hebben drie verordeningen waarvoor zij in de Tempel moeten zijn: Wanneer zij getrouwd zijn, dan moet de vrouw tot haar echtgenoot, hun kinderen tot de ouders en zijzelf tot hun ouders verzegeld

worden. Zij, die onder het verbond geboren worden hebben deze zegeningen automatisch ontvangen. Waarderen wij deze zegeningen wel? Velen zouden geen moeite tē groot achtten om elke gelegenheid te benutten. Ook wij zouden geen moeite tē groot vinden om de namen van onze voorouders te verzamelen. Ik bedoel hiermede niet, dat wij slechts enkele namen moeten opschrijven wanneer deze zomaar voor de hand liggen maar wij moeten voortdurend ijverig en gebedsvol zoeken. Wacht niet voor een geschikte tijd of totdat U oud bent, wanneer U misschien niet meer in staat zult zijn iets te doen. Wij weten nooit wat morgen ons brengen zal en wij moeten er voor zorgen, dat het werk der verzegelingen gedaan wordt. Er is niemand, die aan de verantwoording van dit werk ontkomen kan. Wij kunnen ons niet verontschuldigen omdat wij dachten, dat een oom of een tante het werk zou doen. Eens werd een jongedame, die aan genealogie deed, deze vraag gesteld: „Wat zult U doen als U een ongewenste persoonlijkheid in uw stamboom tegen zou komen, zoals misschien een piraat, een

dief of een andere misdadiger?” Zij antwoordde: „Het is mijn verantwoordelijkheid om uit te zoeken dat zij geleefd hebben en gestorven zijn en niet om te zien hoe zij geleefd hebben. Ik verdank hen mijn bestaan en de enigste manier waarop ik deze schuld afbetalen kan is om het verordeningswerk voor hen te doen. Zij zullen moeten beslissen of zij het willen aannemen of niet.”

Tot allen, die over de gehele wereld verspreid zijn mag ik misschien een aanmoedigend woord richten: „Wees optimistisch, zoek ijverig en vertrouw op de Heer en Hij zal U helpen. U bent zekerlijk geplaatst waar U zich bevindt om een bijzonder werk bij het verzamelen van dat en namen te verrichten of om een bijzonder zendingswerk te verrichten. Als U de Heer U succes in uw werk en geluk in uw leven wilt laten geven, dan zal Hij dit beslist doen.

Mag de Heere U allen zegenen die in dit grote werk werkzaam zijn, opdat wij de weg voor de komst van de Heiland kunnen be-reiden.

Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden.

(Matth. 7 : 1 - 2)

Onze houding

TEGENOVER ANDERSDENKENDEN

J. van den Berg

Graag maken wij van elke, ons geboden gelegenheid gebruik, om de mensen om ons heen te observeren, waar dit dan ook mag zijn. Op verschillende personen zullen wij onze critiek leveren en daarnaast hebben wij dan ook nog onze eigen antipathieën en sympathieën.

Het spreekt vanzelf, dat wij als Heiligen der Laatste Dagen, hier geen uitzondering op maken. En hierbij wordt helaas maar al te veel door velen vooral de critiek vlot geleverd, indien de handelingen van mensen, die „anders” denken ter sprake komen. Het is zo jammer, dat men hen tegenover de omgeving een houding ziet aannemen van: „Wij, weten het wel; zij (en hierbij doelt men klaarblijkelijk op de rest van de twee milliard bewoners der aarde) zijn er volkomen naast!” Slaat men zich hier niet te veel op de borst en is onze gedachten-gang niet al fout op zichzelf?

Mensen, die met een te hoge borst rondlopen, zijn verwaand en worden veelal kortzichtig. De geboden in het schoon Evangelie (dat men heet aan te hangen) worden vergeten en verontachtzaamd. En heeft men hier dan niet, in het gunstigste geval, zijn wagen van de rechte weg in de berm ge-

reden? Wanneer wij de geboden van God gaan overtreden, dan hoeft het niet lang te duren of wij kunnen met de zware zondaars van het wegverkeer vergeleken worden, waarvan wij dagelijks in de kranten trieste geschiedenissen kunnen lezen en die we alle in één rubriek kunnen samenvatten: „Van de rechte weg geraakt!”

Als rode uitroeptekens staan zij elke dag weer in de kranten om ons voor dezelfde fouten te behoeden. „Wel,” zult U zich dan afvragen, indien de kranten vol staan met voorbeelden hoe het niet hoort, waar zijn dan de voorbeelden hoe het wel hoort?”

Ach, wij mensen toch; vergeten wij dan helemaal, dat het leven volgens het Evangelie van Jezus Christus en het navolgen van zijn geboden iets heel normaal behoort te zijn? Men verricht er heus geen bijzondere prestatie mee, waardoor men in de krant zou moeten komen als een „brave Hendrik”.

En tóch kunnen wij zo af en toe voorbeelden in de bladen vinden hoe het wel zou moeten als een aansporing voor al degenen, die zo vergeetachtig zijn. Hier volgt er een:

Frits' vader had een nieuwe auto gekocht. Frits was er erg trots op,

het leek wel alsof de wagen van hem was. Hij kon nu heerlijk tegenover zijn vrienden opsnijden. Op een avond, toen zijn ouders uit waren wist hij de bergplaats van het contactsleuteltje te vinden en reed de wagen uit de garage. Hij haalde zijn vriend Henri af en zij zouden een heerlijke tocht naar een naburige plaats gaan maken. Doch onderweg toonde Frits aan Henri hoe hard hij wel met die nieuwe wagen kon rijden; steeds harder ging het . . . tot bij een bocht de auto in de berm raakte en over de kop sloeg. Ja, Frits was er nog goed vanaf gekomen, doch zijn vriend Henri leefde niet meer.

Enkele maanden later werd dit verkeersongeval door de rechtbank behandeld en de rechters moesten oordelen over de schuld van de 18-jarige Frits, die de dood van zijn vriend op zijn geweten heeft. Henri's vader was niet gekomen; dat was ook wel te begrijpen, doch hij had de rechters een brief geschreven, die door de officier van de rechtbank met een, van ontroering trillende stem voorgelezen werd. Hij las o.a.:

„Alles deden wij samen, mijn zoon Henri en ik. Het was of wij één lichaam hadden. Ondanks alles heb ik Frits vergiffenis geschonken. Dit is het grootste geschenk, dat ik ooit in mijn leven gegeven heb. Ik smeed U mij in dit geval niet alleen te laten staan . . .”

Dit was een buitenstaander van onze Kerk. Zouden wij het durven om tegenover deze man te gaan staan en ons op de borst

te slaan, omdat alléén wij het toch maar kunnen weten? Of zouden we ons beschaamd voelen omdat niet wij, doch hij hier het goede voorbeeld geeft?

Het is of God de Vader en Jezus Christus ook één lichaam hebben en ook zij doen alles samen. Toch offerde de Vader Zijn Eniggeborene, opdat wij zalig kunnen worden en Deze, aan het kruis hangende, smeekte om vergiffenis voor al degenen, die Hem dit leed hadden berokkend.

Leest wat de geschriften U te zeggen hebben:

„Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Heere, want in hem blijft grotere zonde” (L. & V. 64 : 9).

„Voorwaar, voorwaar, zeg Ik tot u, mijn dienstknechten, dat, omdat gij elkander uw overtredingen hebt vergeven, Ik, de Heere, u eveneens vergeef.” (L. & V. 81 : 1).

Uit het bovenstaande voorbeeld zien wij, dat er ook onder de andersdenkenden mensen zijn, die de leer van Christus heel goed begrijpen en zelfs in praktijk weten te brengen, ook al is men nog niet op de hoogte van het Herstelde Evangelie. Het is daarom niet juist als wij deze mensen met een verwaande houding tegemoet treden. Bij het geven van een goed voorbeeld kunnen wij, als Heiligen der Laatste Dagen, deze vader o.a., dan ook onmogelijk alleen laten staan.

Levensvreugd

Ik had er gezocht al jaren lang
Naar het hoe en waarom van dit leven.
Ik speurde in boeken heel dik en geleerd
Waarom ons 't bestaan was gegeven.
Tot plots'ling mijn oog viel op een woord,
Dat ik nog nooit had vernomen:
„Adam viel opdat de mensen zouden 'zijn,“
Wij waren voor vreugd' hier op aarde gekomen.
Toen viel er een lichtstraal op mijn pad!
Hoe had ik zo lang kunnen dwalen?
De aard' bloeide open aan alle kant
En even slechts bleef ik nog dralen.

Toen ben ik getrokken door 't zomerse land
Op zoek naar de vreugd' in het leven.
Ik heb haar gevonden langs elke weg,
De vreugd' door God ons gegeven.
Zij straalde uit de ogen van een kind,
Dat stil op een stoepje gezeten
Een poesje zacht strelend op de schoot
Genietend wat ijs zat te eten.

Een opa wat moeizaam op de fiets,
Was naar zijn volkstuin getogen
En had er de oogst van zijn noeste vlijt
Op zijn eeltige handen gewogen.
Nu ging hij naar huis een kist achterop;
Wat zou straks zijn vrouwtje wel kijken
Als 't resultaat van zijn tedere zorg
In glorie op tafel zou prijken.

Wat verder een paartje hand in hand
 Verzonken in 't spel van hun ogen.
 Een auto remde, het deerde hen niet,
 Het gevaar was voorbij hen gevlogen.
 Zij droomden van liefde en eigen haard,
 Een kind in de wieg en zo maar voort.
 Zij fluisterden samen heel innig en zacht
 En niemand heeft het gehoord.

Twee vlindertjes dansten tezaam om een bloem;
 Een bijtje kwam aangevlogen.
 Verwonderd keek zij het paartje eens aan
 En zoemde met spot in haar ogen.
 Wat vladder je rond, zonder enig gewin?
 Wat zin heeft nu wel zo'n leven?
 Toen was het net of dat vlindertje zei:
 Wij dansen om de mens vreugde te geven.

De mensen zoeken vaak zo heel ver weg
 Wat toch zo dichtbij is te vinden.
 Een simpele handdruk, een vriendelijk woord
 Zij kunnen tezaam ons verbinden.
 Want voor al' Gods kinderen, 't zij arm of rijk,
 Heeft Hij Zijn gebod eens gegeven,
 Dat zij elkaar tot hulp zouden zijn,
 De vreugde te vinden in het leven.

(Zuster van Vliet, R'dam-Zuid).

VERZORGD DOOR
ELDER A. L. LYON

Het Lied van de Maand

„DE SABBATDAG” No. 114

I. Muziek en Woorden

Dit lied is een van de meest melodieuze in ons zangboek. Het is geschikt om des Zondags als openings-, tussen-, slot-, of avondmaalslied gebruikt te worden. Een van de geliefdste dichters van de Kerk uit vroegere dagen W. W. Phelps schreef de woorden en Broeder Thomas C. Griggs voegde de muziek er bij.

II. Voor de Dirigent

Voor dit lied wordt een rustig, middelmatig tempo aanbevolen waardoor de inhoud van het lied goed op de voorgrond komt. Wilt U deze maand er speciaal op letten, dat de woorden goed uitgesproken worden. Veelal zijn wij op dit gebied een beetje nalatig in het bijzonder met de „aa” en de „ij”. Het is even belangrijk om de woorden goed uit te spreken als de juiste melodie te zingen. Laat ons naar een goede kwaliteit streven! — Wilt U in het bijzonder op de laatste maat in regel drie letten? (zes achtste noten) En wilt U trachten deze zo vloeiend mogelijk te laten klinken en dan crescendo's als U naar boven gaat? Wilt U uw gemeente er op attent maken om op de twee kleine solo-noten van het orgel (piano) te wachten?

III. Voor de Dirigent

Het lied van deze maand heeft wel enige moeilijkheden. Behalve een vloeiend tempo te handhaven zal zich een moeilijkheid bij het spelen van de linker hand voordoen, namelijk, dat de tenor en de bas tē ver uit elkaar liggen om met een hand bereikt te kunnen worden. Dit wordt vaak opgelost om het tenor-gedeelte met de rechter hand te spelen behalve b.v. in maat 5 waar ook dit niet mogelijk is. U kunt hier het tenor-gedeelte een octaaf hoger met de rechterhand spelen en daardoor ook een goed gebalanceerd geluid verkrijgen. Als U de twee solo-noten speelt, laat dan uw linkerhand volkomen rusten.

IV. Algemene Instructies

In onze vergaderingen is het muzikale gedeelte even belangrijk als het gesprokene, dus laten wij het iets zijn, dat de geest verrijkt. Zoals wij op alle andere manieren vooruitgang moeten maken zo gaat het ook met de muziek. Wij kunnen dit slechts doen als wij onze muziek studeren en ons goed voorbereiden.

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUWD:

Stevens, Maria Gabriella; met René Jules Gilbert Wuyts te Mechelen, België.

INGEZEGEND:

Althof, Maria Anna; 2 October 1955 te Amsterdam.
Woldendorp, Derk Jr.; 2 October 1955 te Groningen.
Woldendorp, Edzo; 2 October 1955 te Groningen.
Woldendorp, Herman; 2 October 1955 te Groningen.
Baart, Marnix; 2 October 1955 te Utrecht.
Baart, Harold; 2 October 1955 te Utrecht.
Baart, Yolanda; 2 October 1955 te Utrecht.
Rosema, Jolanda Margaretha; 2 October 1955 te Zeist.
Ekelschot, Hillechfen Hermina Maria; 2 October 1955 te Haarlem.
Ekelschot, Petrus Johannes; 2 October 1955 te Haarlem.
Dijkstra, Klaske Johanna; 2 October 1955 te Leeuwarden.
Gout, Martin Steven; 2 October 1955 te Den Haag.
Laurens, Richard; 2 October 1955 te Den Haag.
Pipers, Joseph; 2 October 1955 te Den Haag.

GEDOOPT:

Willemsen, Margaretha Margriet; 25 September 1955 te Arnhem.
Beukhof, Derk Jan; 25 September 1955 te Arnhem.
Pieters, Helena; 25 September 1955 te Arnhem.
Kosijungan, Carel Winfried; 25 September 1955 te Enschede.
Schopman, Theadora Hendrika Ebben; 25 September 1955 te Nijmegen.
Schopman, Theadora Johanna; 25 September 1955 te Nijmegen.
Schopman, Anna Maria; 25 September 1955 te Nijmegen.
Baart, Marinus; 2 October 1955 te Utrecht.
Baart, Geertruida Schouten; 2 October 1955 te Utrecht.
Boone, Sjoukje Rabina Birnie; 2 October 1955 te Zeist.
Boone, Paline Beatrix; 2 October 1955 te Zeist.

de Jong, Theodora Petronella Johanna; 2 October 1955 te Hilversum.
Rosema, Gerhardus Johannes; 2 October 1955 te Zeist.
Pruim, Jantje Annechien; 8 October 1955 te Groningen.
Römelingh, Bouwina Silena; 8 October 1955 te Groningen.
Römelingh, Patrocla Bonnie; 8 October 1955 te Groningen.
Woldendorp, Helga Ida; 8 October 1955 te Groningen.
Hazenberg, Gustaaf Adolf; 20 October 1955 te Den Haag.
Warntjes, Siebolt Jacques; 20 October 1955 te Den Haag.
Bos, Carlo Leopold Jan; 20 October 1955 te Leiden.
Van Gils, Maria Lucia Lanze; 20 October 1955 te Delft.
Knoppert, André Louis Johan; 21 October 1955 te Amsterdam.
Krohn, Johannes Paul Bernhard; 21 October 1955 te Amsterdam.
Mayenburg; Martina; 21 October 1955 te Amsterdam.
Frederiks, Maria Wilhelmina van der Velden; 22 October 1955 te Amsterdam.

GEORDEND:

Giezenkamp, Marinus Christiaan L.; als Diaken te Rotterdam N. 14 Aug. 1955.
Krommenhoek, Hans Herman; als Priester te Rotterdam N., 14 Augustus 1955.
Krommenhoek, Pieter Johannes; als Priester, 114 Augustus 1955 te Rotterdam N.
van Ooyen, Wilhelmus M.; als Leraar, 14 Augustus 1955 te Rotterdam N.
Willems, Klaas; als Leraar, 28 Augustus 1955 te Rotterdam N.
van der Elburg, Leendert J. K.; als Diaken, 11 September 1955 te Rotterdam N.
de Waal, Leendert Adrianus; als Priester, 11 September 1955 te Rotterdam N.
Wiessenhaan, Johannes Teunis; als Priester, 2 October 1955 te Rotterdam N.
Siekman, Carolus Leopold; als Diaken, 2 October 1955 te Groningen.
van Maanen, Willy Jeanne Francois; als Diaken, 2 October 1955 te Antwerpen.
Gielen, Jean Celestina; als Diaken, 2 October 1955 te Antwerpen.
van Komen Rudolf; als Leraar, 16 October 1955 te Groningen.
van der Veen, Roelf; als Diaken, 16 October 1955 te Groningen.
van der Laan, Rudolf Jan; als Leraar, 16 October 1955 te Groningen.
Dircks, Leonardus Wilhelmus; als Ouderling, 23 October 1955 te Rotterdam N.

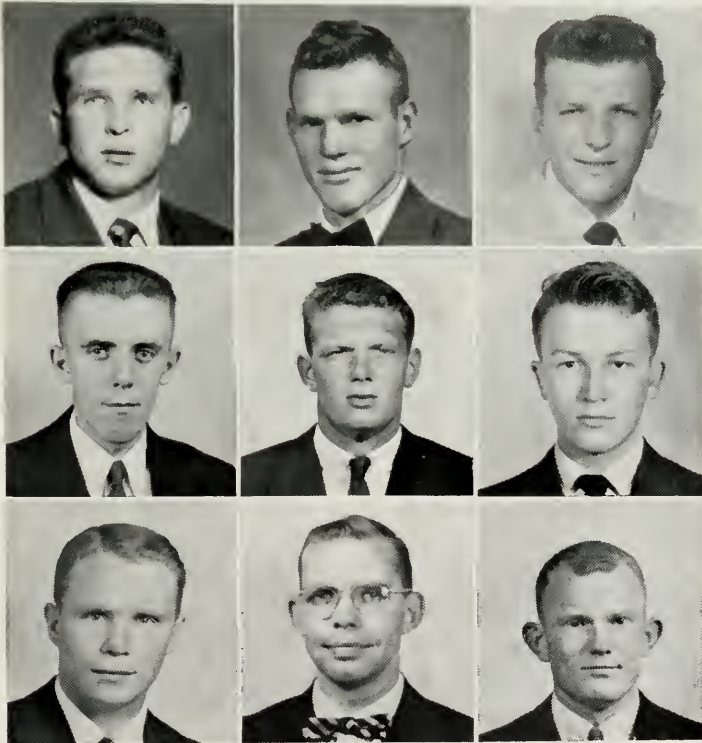
OVERGEPLAATST:

van Oostendorp, Victor R.; van Schiedam naar Amsterdam.
van Bibber, Ernest C.; van Den Haag naar Amsterdam als GP.
Bienz, Joseph R.; van Mechelen, België naar Groningen als GP.
Jensen, David L.; van Enschede naar Den Haag als DP.
Willett, G. Ralph; van Groningen naar Den Haag als Ass.Z.S. en OOV Overziener.
Harmon, Marvin R.; van Amsterdam naar Zwolle.
Tarr, Donald W.; van Amsterdam naar Zwolle.
Zohner, Glenn D.; van Hoofdkantoor naar Amsterdam.
Dickamore, Henry J.; van Den Haag naar Enschede.
van Keizerswaard, Cornelis; van Leeuwarden naar Rotterdam Z.
van Keizerswaard, Johanna; van Leeuwarden naar Rotterdam Z.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

- O'Neil, Lawrence M.; van Rivera Californië naar Schiedam.
 Stewart, Cary M.; van Eugene, Oregon naar Mechelen, België.
 Stage, H. Daniel Jr.; van Birmingham, Alabama naar Den Haag.
 Hall, Leo D.; van Nampa, Idaho naar Dordrecht.
 Grotepas, Roelof Jr.; van Salt Lake City, Utah naar Gouda.
 Wolhuis, Robert K.; van Ogden, Utah naar Groningen.
 Ashton, David C.; van Salt Lake City, Utah naar Arnhem.
 Loertscher, Gerald R.; van Salt Lake City, Utah naar Leeuwarden.
 Brinkerhoff, Ellis A.; van Lovell, Wyoming naar Rotterdam N.

Roelof Grotepas Jr.
 Gerald R. Loertscher
 Robert R. Wolhuis

Ellis Allred Brinkerhoff
 David C. Ashton
 H. Daniel Stage, Jr.

Lawrence Myron O'Neil
 Leo D. Hall
 Gary M. Stewart

En plotseling is het herfst....

Richard L. Evans.

Ik weet niet waar U woont maar waar dat dan ook mag zijn is er in de laatste dagen iets in de lucht veranderd. Door zekere dingen wordt ons verzekerd, dat het plotseling herfst is . . . de bomen schudden hun zomerse kleren af, blad voor blad, voordat zij zich eerst in hun kleurrijkste kostuum gestoken hebben om de herfstavond te vieren.

Een van deze morgens zal het vocht wit op het gras liggen. Dan zullen de velden zich in een donkere kleur hullen voordat de winter komt en hen in hun slapende stilte met een wit laken zal toedekken. Een ding wat mij altijd zo raakt bij deze jaarlijkse gebeurtenis is, dat het zo plotseling gebeurt. Hoorde wij de kinderen niet pas gisteren iets over de zomervacantie vertellen? Maar nu is de zomer al lang voorbij en de kinderen zitten weer met hun neuzen in de boeken. Was het niet pas gisteren dat de sneeuw ging smelten en de boer zijn akker ploegde? Slechts gisteren keken wij vol verwachting naar het eerste groen, dat voortsproot en naar de voorjaarsbloemen. Maar de dagen vliegen voorbij en plotseling is het weer herfst. Zo heerlijk als dit alles mag zijn, zijn er toch tē veel zomers aan ons voorbij gegleden zonder dat wij de dingen deden, die wij ons voorgenomen hadden, dingen waarvan wij zo vastberaden gezegd hebben, dat wij ze „dit jaar“ met onze kinderen, met onze vrienden zouden doen wanneer het zomer zou zijn. De zomer is gekomen en voorbij gevlogen en plotseling is het alweer herfst. Zo gaat het zo vaak met het leven zelf want zo veel kostbare tijd vliegt aan ons voorbij, het voorjaar wordt zo vlug zomer en de zomer is zo vlug voorbij. En wanneer het herfst is, is het bijna winter: en als het winter is, dan moeten wij onze oogst binnen hebben. Verloren tijd te vergaren is een slechte bezigheid. Wij kunnen de oogst van het veld van de boer kopen. Wij kunnen alle materiële dingen, die een ander gemaakt heeft kopen maar in dit leven kunnen wij geen minuut, maand of jaar kopen en wanneer de jaargetijden zo vlug voorbij glijden dan zullen wij zeker de waarde van de tijd leren beseffen, dan zullen wij zeker om ons heen naar iedereen en alles kijken en ons afvragen wat het belangrijkste is.